

[Finansministeren]

Med den politik vil der blive skabt et sikkert grundlag for, at den økonomiske vækst kan fortsætte, og også, at de gode resultater i 1984 kan videreføres. Det vil også betyde en lavere arbejdsløshed, og det vil betyde en nedbringelse af underskuddet såvel på betalingsbalancen som på statsfinanserne.

Igen i dag har hr. Svend Auken talt om den voksende arbejdsløshed. Jeg bliver nødt til, hvad også nogle ordførere, både hr. Gammelgaard og hr. Fogh Rasmussen, har gjort, at korrigere hr. Svend Auken. Det er ikke rigtigt, at arbejdsløsheden vokser. Jeg synes, det er væsentligt at få gjort op, hvordan situationen tegner sig sammenlignet med 1982, som stadig væk er det år, hvor socialdemokratiet havde størstedelen af ansvaret for udviklingen.

I 1982 var der en arbejdsløshed på 263.000. Vores skøn for 1985 er 265.000. Det vil sige, at vi nu er tilbage ved det, der var udgangspunktet, med den meget væsentlige forskel, at i 1982 gik det i retning af voksende arbejdsløshed, mens det nu går klart i retning af lavere arbejdsløshed. Regeringen har som nævnt skønnet en arbejdsløshed i 1985 på 265.000. Jeg lagde mærke til, at Industrirådet i sin rapport af i går sagde 260.000. De er altså endnu mere optimistiske. Det, som er det afgørende, er, at der er tegn på betydelige fald i arbejdsløsheden. Derfor er der intet grundlag for at påstå, at regeringen ikke ønsker at gøre noget ved beskæftigelsessituationen. Dertil kommer, at der i virkeligheden i 1984 har været en større tilgang til arbejdsmarkedet end forudsat i skønnene og end det, som har været det normale.

Statens underskud havde ved firkløverregeringens dannelse et helt uholdbart niveau, og det er klart – det er efterhånden sagt mange gange – at den økonomiske politik sigter imod, at underskuddet på statsfinanserne hvert år reduceres, således at der vil være ligevægt ved udgangen af dette årti. Derfor vil jeg gerne komme med nogle kommentarer i almindelighed til såvel udgiftspolitikken som budgetpolitikken.

I statsministerens tiltrædelseserklæring efter valget i januar 1984 blev den udgiftspolitiske ramme for finanslovsforslaget for 1985 fastlagt. Målsætningen var som bekendt at holde uændrede udgifter fra 1984 til 1985, svarende til et samlet tal på 185 mia kr. Det er derfor med tilfredshed, at vi i dag kan

konstatere, at den finanslov, vi formentlig i løbet af aftenen vedtager – det peger alt jo da i retning af – nøje vil overholde den udgiftspolitiske ramme, som blev fastlagt for snart et år siden. Samtidig er det i virkeligheden lykkedes inden for den ramme at gennemføre væsentlige omprioriteringer, således at også nye opgaver har kunnet tages op.

Når det således i denne omgang er lykkedes at lægge finanslovarbejdet i fastere rammer, end det har været tilfældet i mange år, er en af årsagerne indførelsen af totalrammeordningen, som for 1985 får fuld virkning. Her har vi i virkeligheden fået et nyt styringsinstrument, som giver os betydelig større chancer for at styre udviklingen.

Men der er også en væsentlig politisk baggrund for, at det er lykkedes, og det er det samarbejde, der har været med det radikale venstre om udarbejdelsen af finanslovsforslaget. Jeg tror, vi skal nogle år tilbage for at finde en situation, hvor vi har haft hovedretningslinjerne fastlagt $\frac{3}{4}$ år før finansloven skulle træde i kraft. Det er en kendsgerning, som har været lidt overset i den almindelige debat om finansloven for 1985. Mange har koncentreret sig mere om vanskelighederne ved at udmønte nogle af enkeltområderne, men det, der ligger klart, er, at der er enighed om finanslovsforslaget, som det ser ud efter afstemningerne i går.

Aftalen fra oktober måned 1984 med det radikale venstre indeholdt ud over udgiftspolitikken en tilkendegivelse om, at der er behov for en skattereform. Regeringen deler det radikale venstres ønske om i denne samling at opnå enighed om principperne for udformningen af en skattereform med et så bredt flertal i folketinget som muligt. For løbende at nedbringe underskuddet på statsfinanserne er det nødvendigt, at skattetrykket fastholdes i 1985. Det er ikke muligt at lempe skattetrykket i de kommende år, og det er derfor regeringens ganske klare holdning, at skattereformen skal være provenuneutral.

Det er naturligvis glædeligt, at underskuddet på finanslovsforslaget nu ser ud til at komme tæt på 35 mia kr., helt nøjagtigt 36,4 mia kr., men stadig er der tale om et uholdbart stort underskud, som det er afgørende vigtigt at få nedbragt yderligere i de kommende år. Den store vækst i underskuddet skete i kriseårene i slutningen af 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne. De dårlige kon-